

De veelbetreden en bereden Amstelveensche weg voerde ons op een mooien ochtend naar de ons welbekende Poel van Amstelveen, El-dorado voor Amsterdamsche natuurvrienden. Hoe eentonig deze weg ook door de meeste bewoners der hoofdstad genoemd moge worden, levert hij toch nog heel wat moois en afwisselends op. Trouwens, het eentonige er van zie ik niet zoo in. Heeft men niet aan den eenen kant keur van mooie boerderijen, en aan den anderen wijde velden, met den Schinkel in 't verschiep en hier en daar een klein boschje? Ik voor mij loop dien weg met plezier; hij valt me niets lang, en er zijn punten genoeg, waar een botanist zich even op kan houden.

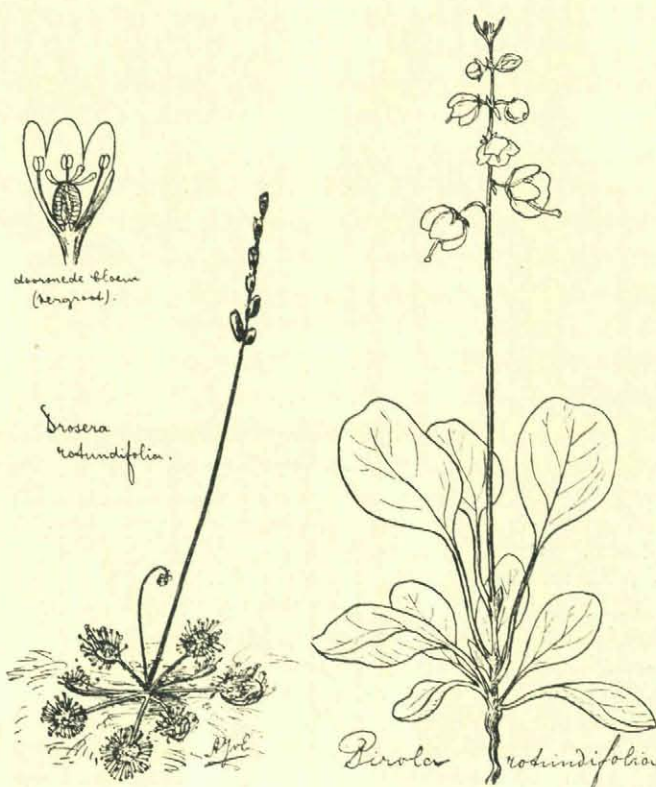
Het was dan, zooals ik zeide, een prachtige morgen in Juni, een dier ochtenden, waarop de natuur al hare schoonheden en aanlokkelijkheden tegelijk ten toon schijnt te willen stellen. Hoe heerlijk was 't daar buiten, alles zich badend in 't eerste zonlicht, alles vol bloemengeur en bijengegons en vogelgesjilp. Het duurde niet lang of we

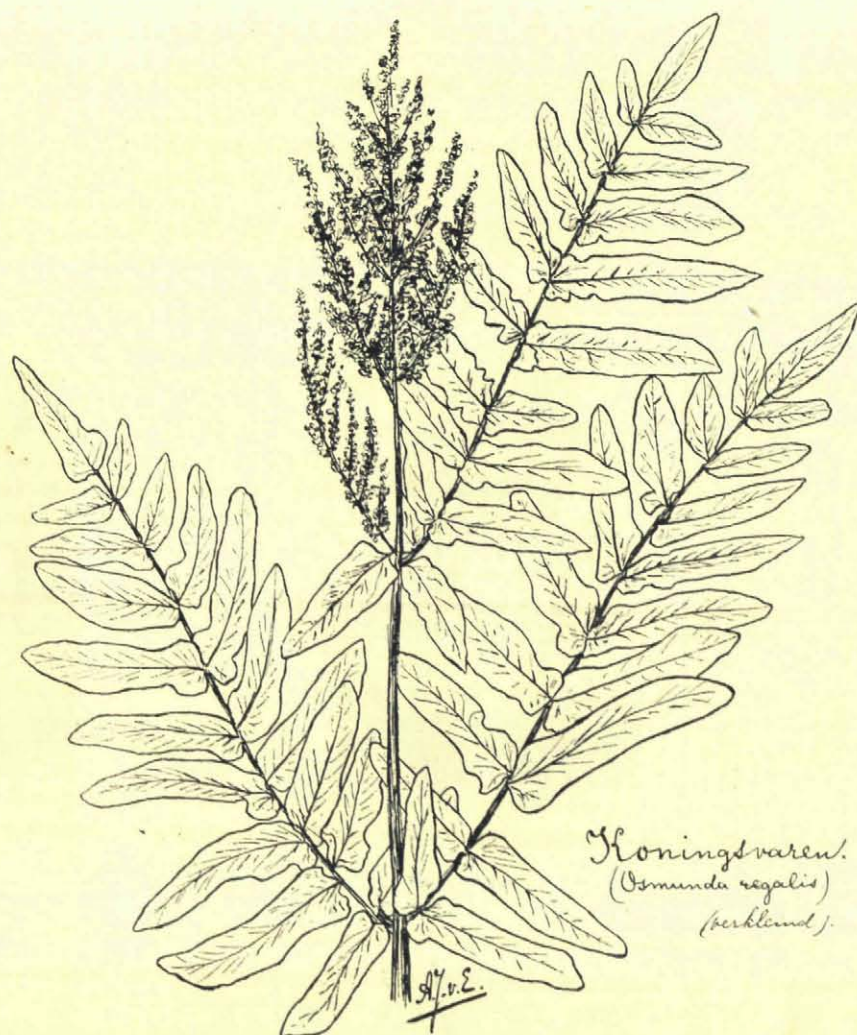
deden al een aardige vondst. Welig groeide en bloeide de Bolderik tussen wilde grassen op, alsof hij daar midden in een Geldersch korenveld stond. Een eind verder gingen

we een klein moerasje in, waar de Irissen hunne laatste bloemknoppen geopend hadden, en tot steun dienden aan de Moeras-Lathyrus met zijne groote blauwe bloemen. Het Pijp-torkruid stak overal zijn witte schermen tussen het riet uit, vergezeld van Valeriaan, Moeras-Spiraea en Poelruit. Een mooie Veronica, de V. Beccabunga of Beekpunge prijkte er met hemelsblauwe bloempjes. — Maar we willen ons hier niet te lang ophouden en loopen liever door naar een boschje, waar de Hop tot in de toppen der vier meter hooge boomplanken klimt, waar de klimop de boomstronken bedekt en waar de Bosch-Andoorn zijn donkerroode knoppen vertoont.

Zoo waren we de beide kniebochten van den weg voorbij vóór we 't wisten, en nu waren we ook gauw het doel van onze tocht genaderd. Reeds van verre zag de grond geheel rood van de Drosera, hier en daar onderbroken door groene plekken veenmos, paarse en witte Orchideeën en Blauwe Godsgenade. Bleef je op dit Drosera-tapijt staan, dan zou je wel niet de prooi worden van de kleine vliegen-

vangertjes met hun bedriegelijke dauwdruppels, maar wel van het veenmonster, dat je op zou slokken. Elke voetstap vult zich dadelijk met veenwater, en je kunt niet loopen, maar moet spingen van krag op krag. Zie daar nu eens tussen het riet! Orchidee aan orchidee, witte, lila, gevlekte en ongeflekte. Er zijn prachtstukken bij, met trossen van anderhalven decimeter lengte. We kunnen er wat mee nemen voor den tuin. We plukken ook wat bloemen af om met varens een bouquet er van te maken. Want varens staan hier genoeg. Het zijn meest Polystichums in verschillende soorten, als *P. cristatum*, *P. thelypteris* en *P. filix mas*. Een kolossale plant, die grove varens daar. De toppen van zijne veeren lijken wel droog en verdord. Het is de Koningsvaren (*Osmunda regalis*). Bij dezen varens zitten de spoorhouders niet in hoopjes aan de onderzijde der bladeren, maar zijn alle vereenigd aan het bovenende, en wel in zoo grooten getale, dat er voor het bladmoes geen ruimte meer overblijft. Hierdoor lijkt de geheele top van het blad dood en verdord. Naast dezen reus vraagt

Koningsvaren.
(*Osmunda regalis*)
(verkleind).

niet te zien. Dan maar de sloot over. Hier is de grond hooger en vaster. Kaarsrechte bloemstengeltjes rijzen op uit bladrozetjes van altijd groene blaadjes. Dat is het Wintergroen (*Pirola rotundifolia*), die in de duinen bij massa's te vinden is. Het is nu pas in knop; een maandje verder komen er trossen aan. Waartoe dient toch de schoonheid van dit plantje? Verwacht het insecten-bezoek? Misschien wel, maar het kan lang wachten. De insecten schijnen niet veel met onze *Pirola* op te hebben, want bestuivers worden niet waargenomen. Toch brengt zij rijp zaad voort en wel door zelfbestuiving. Ik heb in mijn terrarium een gehad, dat zeer goed zaad gaf. Het is stoffijn, en ziet er onder het microscoop net uit als Orchideeën-zaad.

Rottmispel
Amelanchier vulgaris

nog een varentje om een plaatsje, het Dubbelloof (*Blechnum spicant*), zoo geheeten omdat de spoordragende bladeren in vorm verschillen van de onvruchtbare.

Nu moeten we een sloot over, maar eerst eens zien, wat daar in te zien valt. De Zwanebloem (*Butomus umbellatus*) steekt hier zijne prachtige rose schermen boven het water uit. Daar drijven bladeren die veel van die van de *Ranunculus flammulus* hebben. Haal maar eens zoo'n plant uit het water. Hij zou den naam van den zoeeven gevonden varen ook met eere kunnen dragen, ook hij heeft twee verschillende vormen van bladeren. De fijne, dunne blaadjes zijn de ondergedokene; de groote platte drijven op het water. De mooie witte bloempjes met geel in 't hart zijn

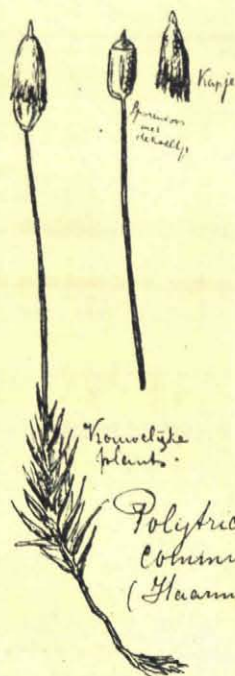
Zelfbestuiving
by *Pirola*
de bloemke weggeworpen.

100X.
Pirola
zaadje

precies van denzelfden vorm als de boterbloemen. Ons plantje is dan ook een *Ranunculaceae*, de Waterranonkel (*Batrachium fluitans*). Geheele plekken zijn bedekt met kikkerbeet (*Hydrocharis morsus ranae*), het miniatuur-waterlelietje met zijn drietallige bloempjes. Veel is verder

Dáár is weer een echt varenlandje; geen enkel plekje, of 't is er mee bedekt. En verderop blinken u de witte pluimpjes van het wollegras (*Eriophorum polystachyum*) tegen. Daar kunt ge nog niet staan, daar begint de veenvorming pas. Hier wordt de grond hooger. Hij is hier geheel bedekt met Dophei (*Erica tetralix*), die nu begint te bloeien. Voor

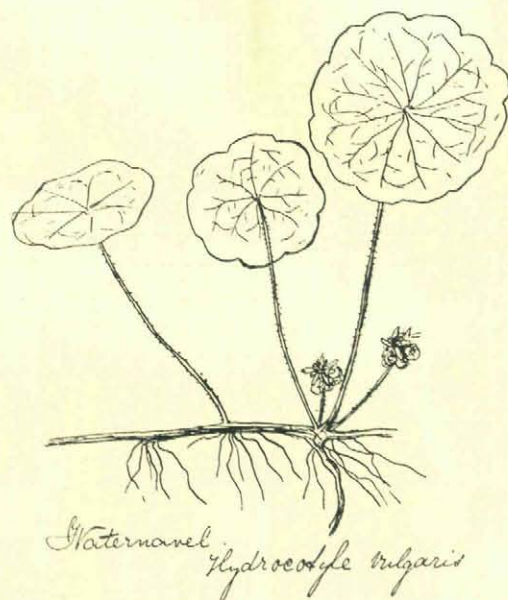
Knopje
aan
met
verkleind.
Kruiswijze
plantje.
Polytrichum
commune.
(*Glaucos*).

Dopheide
(*Erica tetralix*).

struikheij moet ge hier niet wezen; de *Calluna* komt bij Amsterdam maar op één plaats voor, voor zoover ik weet, dat is aan den spoordijk bij de gasfabriek aan de Linæusstraat.

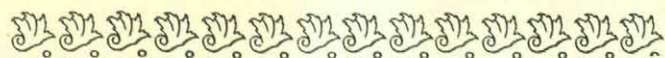
Er staan hier nog vrij wat boompjes. Het zijn alle uitge-loopen stronken, die om de zeven jaar gekapt worden. Op de meeste plaatsen is dit verleden winter gebeurd, en dat is erg jammer. Vroeger had men er dichte boschjes van elzen, meidoorns en lijsterbessen, waartegen de Hop flink omhoog groeide. De Kamperfoelie hing toen sierlijk langs de takken, bezaaid met welriekende bloemen. Overal zag men de mooie witte kelken van de Winde (*Convolvulus sepium*). Nu moet men al dit schoons missen. De klimplanten moeten, zoo goed en zoo kwaad als 't gaat, maar over den grond kruipen of klimmen tegen de nieuw uitgelopen twijgen van een meter hoogte op om dan naar omlaag te hangen. Ook eiken staan er in de boschjes; eens vond ik

er een struik van de zeldzame Rotsmispel (*Amelanchier vulgaris*). Zoo is het geweest, en zoo zal het wel weer worden ook na een jaar of vier, totdat in het zevende jaar de bijl weer alles neervelt. Misschien is het veenland van nu dan wel weiland geworden, en is er van de mooie veenflora niet veel meer over. Zoo ver zijn we gelukkig nog niet, en nog kunt ge op menigen vrijen dag met plezier in dit lage kikkerlandje botaniseeren en wat moois mee thuisbrengen ook.

Zoo komen we weer van zelf op den weg terug. Onze trommels zijn zwaar geworden; we sjouwen bovendien nog met plakken veenmos en *Drosera* in zakdoeken geknoopt. De weg zal ons wel lang duren, want we zijn erg vermoeid door het veenloopen. Met het prettige vooruitzicht het meegebrachte thuis te planten en te verzorgen stappen we echter flink door, en zijn na een paar uurtjes bekapt, beladen en bestoft terug.

H. J. VAN EYNDHOVEN.

KIPPENFUIF.

Het gebeurde op een vrij afgelegen boerderijtje in het slotpark van een der kleinere Duitsche plaatsen. Na een vrij lange wandeling waren we neergevallen op de banken van een „laube“, dat onafscheidelijk onderdeel van een Duitschen tuin. Maar de eigenaars hadden voor dit hutje

er wel het beste plaatsje van gekozen, dat moet erkend worden. Men had er 't uitzicht over een stukje grond, waar sla heel gezellig naast duizendschoon, aalbessen naast theerozen groeiden, een ideaal land voor kippen.

Er waren dan ook een paar dozijn van die lieve beestjes in alle grootten; de koning van dit kleine rijk scheen een prachtige haan te zijn, een groot dier met lange staartveeren en vuurroode kam en lellen.

We hadden melk besteld en vielen gretig aan op de groote glazen, die ons voor gezet werden, maar helaas de melk was gekookt en wel zóó gekookt, dat er overal velletjes en dikheidjes in rondzweefden. Er was niets aan te doen; we konden hier niets anders krijgen en besloten dus maar bonne mine à mauvais jeu te maken, tot eensklaps een van ons op de gedachte kwam de melk aan de kippen te geven. Zoo gezegd, zoo gedaan. We namen een tamelijk diep schoteltje, dat op tafel stond, vulden 't half met melk, zetten 't midden op 't pad en wachtten op de dingen die komen zouden.

Een nieuwsgierige kip, die ons op een afstand had staan begluren, kwam nu voorzichtig naderbij, bekeek 't gevalletje van rechts, bekeek 't van links, maar vertrouwde 't zaakje blijkbaar niet en maakte zich ijlings uit de voeten. De haan was nu ook opmerkzaam geworden en moest er 't zijne van hebben, waardig naderde hij, den kop wat schuin en, daar hij er blijkbaar geen gevaar bij vond, waagde hij zelfs een pik boven in 't witte ding. En natuurlijk proefde hij de melk, proefde nog eens en nog eens, begreep eindelijk dat hij er van kon drinken en 't lieve leven begon.

Een dronkaard kan niet met meer welbehagen een glas jenever naar binnen spoelen, dan deze haan zijn melk! Lellen, kam, alles zat vol en daar hij van tijd tot tijd met zijn kop schudde, waren borst en rug ook al gauw met melkdruppels bedekt. Hij raakte er verzot op, eraan verslaafd.

Verscheidene kippen stonden in een halven cirkel aan te zien hoe hun heer en meester zich te buiten ging, maar slechts aan één (zeker de favorite van de harem) was 't veroorloofd mee te drinken en dan nog maar van tijd tot tijd een slokje.

Een brutale kip liet zich echter niet afschrikken en nam ondanks het blijkbaar verbod een flinke slok; maar ze had er niet veel plezier van, want de haan deed zoo'n nijldigen uitval, dat ze verschrkt wegvloog, nagezeten door den verbitterden monarch.

Van die gelegenheid maakten de anderen intusschen gebruik om ook eens te proeven, totdat een eigenwijze kip op 't vernuftig idee kwam, dat de melk door hare beenen misschien gauwer in haar maag zou komen dan door haar keel en midden in den schotel sprong. Deze wipte, een schreeuw, luid gekakel en een oogenblik later zat de met melk doorweekte, doodverschrikte kip onder een struik; hoe ze er was gekomen wist ze zelf niet.

Intusschen was de haan weer op 't tooneel verschenen en stapte op den schotel toe, blijkbaar van plan zijn feestmaal te vervolgen. Hij zag echter geen verschil tusschen den witten schotel met witte melk gevuld. Het was bespottelijk, dat gekke gezicht, waarmede hij na een eerste poging om te drinken den schotel bekeek. Men kon zien, dat hij dacht: „Wat drommel, straks was 't zoo lekker, hoe kan dat nou ineens zoo hard zijn geworden?“

We gaven hem nog wat melk en hij zette zijn orgie voort, totdat de hond van de boerderij er een einde aan maakte en de rest opdrank.

E.

